

CORNELIA ALEXOI

Aniversare

Aveam doar vreo doisprezece ani când m-am întrebat pentru prima oară dacă e adevărată zicala: „Ce ți-e scris, în frunte ți-e pus”. Bunica mea paternă o repeta atât de des, încât ajunsesem să mă uit obsesiv în oglindă... Speram că într-o zi voi descifra ce era scris pe fruntea mea, despre soarta care mi-a fost hărăzită.

„Nu e oare posibil să păcălim cumva astrele sau să-L înduplecăm pe Dumnezeu să schimbe puzzle-ul în care ne-a plasat inițial?” m-am întrebat mai târziu, când vijeliile din viața mea deveniseră parcă de neoprit.

Astăzi, am împlinit treizeci de ani... S-ar putea crede că, până la această vârstă, astfel de întrebări și-au găsit răspunsul. Totuși, mi-au dat din nou târcoale, imediat ce m-am trezit... Simțeam cum îmi atârna de piept, ca o ditamai greutatea... Pentru a se asigura că le voi cântări meticolos importanța, firește.

Prin urmare, o vreme am încercat să despic firu-n patru, meditănd la învățămintele despre destinul omului și meandrele misiunii sale în Valea Plângerii. Dar apoi – fiindcă lumina cenușie, strecurată prin perdeaua subțire, deja instaurase în cameră o atmosferă funebră – am inspirat adânc și mi-am îndreptat privirea spre bradul înzăpezit din fața ferestrei... Mă hotărâsem să resping „generoasă” ofertă de înțeleptire venită, hodoronc-tronc, chiar de ziua mea.

„Decembrie... Oare cum aș fi-ntâmpinat aniversarea zilei mele de naștere dac-ar fi fost în mai, de exemplu, și m-ar fi trezit (mângâindu-mi obrazul) o rază zdravănă de soare?”, mi-am spus, contemplând crengile aplecate ca pentru rugăciune.

După asta, urmărind fulgii de zăpadă care se grăbeau să-și găsească un loc pe pervaz, am căzut pradă altor reflecții...

„O, Doamne... Când îplinești trei decenii de viață într-o zi mohorâtă de iarnă, nu poți spune că-i un cadou menit să-ți stârnească entuziasmul. E o lovitură de măciucă primită-n moalele capului... Uf... Chiar și un soare cu dinți mi-ar fi risipit acum negura din suflet.”

Abia peste vreo două ore m-am gândit să mă dau jos din pat, alertată de corbul ce-ncepuse să croncănească pe terasă.

– Numai asta mai lipsea din peisaj, am bombănit, dând să mă ridic.

Mișcările mele, însă, aveau o încetineală ciudată. Ca și cum „schimbarea prefixului” mi-ar fi pus pe umeri treizeci de cojoace.

„Fuiorul timpului nu se dezminte”, am reflectat îmbufnată, oftând din toți rărunchii.

– Hai, băbuțo, sus inima. În curând, vor curge telefoanele cu bla-bla-urile obișuite la aniversări. Nu e cazul să se știe ce dezastru e-n sufletul tău, am șușotit, îndreptându-mă spre baie.

Apoi, mi-am adus aminte de cântecul Margaretei Pâslaru:

– „Timpul te-nvață atâtea lucruri noi”, m-am pus eu pe fredonat, rar și răgușit, până am ajuns în fața oglinzii din baie.

Aici, glasul mi-a dispărut brusc... Chipul răsfrânt în oglindă îmi era complet străin.

„Da... Totul se schimbă, radical, când încetezi să-ți numeri anii cu cifra doi în față”, mi se strecură în minte gândul șfichiuitor.

Pe urmă, tremurând ca o vargă, de groază, mi-am trecut degetele peste ridurile adânci dintre sprâncene.

– Cum naiba ați apărut, așa, dintr-odată?! le-am strigat pe un ton plângător.

„Dumnezeule... Ce repede m-a găsit bătrânețea”, mi-am continuat, în gând, tânguirea.

Simțind că-mi fuge pământul de sub picioare, m-am așezat repede pe marginea căzii.

Plângeam în hohote... Ca la o înmormântare.

– Păi, sigur... La ce mai poți spera când ai treizeci de ani?

Încurajate probabil de această reflecție, pe dinaintea ochilor mei încețoșați au început să se perinde toate fantomele visurilor clădite până atunci... Aripa mari, strălucitoare, nimicite, rând pe rând, de flăcările a treizeci de lumânări. (Mi le imaginasem arzând în jurul meu, pe marginea căzii.)

Până nu demult, eram convinsă că voi petrece această seară cu Il Mio Principe Azzuro, în spuma șampaniei roz... Și că treizeci de lumânări roșii, parfumate, ne vor învălui în lumina lor suavă.

„Dragostea te prostește!”, m-a izbit, ca o ghilotină, concluzia minții mele părăsită de toți hulubii care o animaseră vreme de doi ani.

Ca un iscusit avocat al apărării, concluzia inimii a ripostat numaidecât:

„Dragostea te înobilează! E de neprețuit, chiar și atunci când devine doar o amintire!”

M-am prăbușit lângă cadă... Sufletul meu tânjea după o dragoste în carne și oase!...

– Amintirile nu te pot strânge-n brațe, am murmurat cu amărăciune, fixându-mi privirea pe o placă de marmură neagră din fațamea.

Nu mai știu cât timp am rămas așa, suspendată între două dimensiuni, până când săgeata unei reflecții inedite mi-a străpuns fulgerător mintea, zguduind-o ca un cutremur dezastruos...

„Dacă n-aș fi-mbrăcat baia în marmură neagră, n-aș fi atras atâtea nenorocire în viața mea. Gândindu-mă la aniversarea de astăzi, am făcut această alegere.”

(E greu de descris câtă tulburare a provocat în mine revelația asta. Vă voi spune, însă, ce anume m-a făcut să-mi decorez pereții băii cu marmură neagră... Pe la începutul lui noiembrie, într-o noapte, am avut un vis absolut special... Se făcea că eram cu iubitul meu într-o astfel de baie, de ziua mea... Apa din cadă era înspumată, iar noi, în îmbrățișare, deveniserăm o singură ființă... Ca o făptură fabuloasă într-un val de mare... Petalele a treizeci de trandafiri roșii dansau în jurul acestei alcătuiți, îndeplinind, parcă, un ritual de nuntă... Contrastul dintre negrul marmurei, roșul petalelor și albul spumei care ne acoperea îmi stârnise o emoție fantastică, fără precedent. Când m-am trezit din somn, eram încă sub imperiul acestor imagini. Așadar, mi-am propus să transform totul în realitate... Știți cum se-ntâmplă... Pentru a câștiga bătaia, planurile malefice se arată sub un chip agreabil, întotdeauna. O strategie ideală, aș spune, având în vedere că se hrănesc cu prăbușirile noastre în hău.)

Probabil aș fi rămas mult și bine în ghearele acestor reflecții abracadabrante, dacă n-ar fi sunat telefonul. Concentrându-mă asupra țârâitului său prelung, m-am eliberat un timp de povara planurilor mele ratate. Totuși, impulsul de a răspunde nu-și găsisese locul în ființa mea devastată.

„Separarea de lume poate fi, uneori, un colac de salvare”, mi-am spus, așezându-mă din nou pe marginea căzii.

Gest nu tocmai inspirat, deoarece – așa cum se spune că se-ntâmplă înainte de a-ți da ultima suflare începutului fără de sfârșit – alte și alte imagini marcante, din viața mea, au venit să mă răscolească.

Astfel, m-am revăzut la numai trei anișori, blonzie și fragilă, pe scările casei părintești... O priveam fericită pe mama care, îmbrăcată într-o rochie neagră, din catifea, revenise spășită acasă. Plângea. Nu mă mai văzuse de trei săptămâni... O ceartă zdravănă cu tata o alungase la părinții ei. Regretele erau dureroase.

O imagine și mai vie se insinuă imediat peste marmura neagră, ca o frescă veche, restaurată cu iscusință... Eu, la patru ani și jumătate, într-o zi ploioasă de octombrie, uitându-mă nedumerită spre sicriul așezat în dormitorul părinților mei, din care dispăruse toată mobila. În sicriu, îmbrăcat ca pentru o nuntă, tatăl meu. Zăcea întins, cu mâinile pe piept. Peste pleoapele închise, două monede mari. Surâdea. Asta m-a făcut să cred că era doar o farsă. Deci, așteptam cu sufletul la gură să sfârșească jocul, să se ridice și, în timp ce mă sălta pe umerii lui lași, să-mi spună iar, râzând cu blândețe: „Hai, hopa sus, fata tatei!”...

Apoi, mi-a trecut prin fața ochilor trupul meu înfrigurat, ținut în colțul străzii înzăpezite de la poalele dealului din vecinătatea casei mele. Eram în vacanța de iarnă a clasei întâi. (Nu-și făcuse nimeni timp să-mi cumpere o săniuță, dar nu mă îndurasem să ratez spectacolul norocoșilor care, țipând entuziasmați, își mânuiau săniile cu tălpile scânteind peste trambulina ce-i proiecta până aproape de vale.)

În mod straniu, ca în cazul unui film din care lipseau bucăți esențiale, retrospectiva s-a dus ținută la ziua absolvirii liceului... Cer senin, chipuri luminoase, glasuri înflăcărâte și un stop- cadru meșteșugit pe zâmbetul mamei mele, în timp ce asculta discursul rostit de mine în numele absolvenților... Momentele absolvirii facultății s-au învărtit într-o lumină stranie, ca într-un caleidoscop cu strălucire mistică. După asta, totul s-a estompat, căzând în negura timpului.

– Hm, m-am pomenit șoptind, readusă la realitate de vântul care se întetise și aruncase în geamul băii câteva rotocoale de zăpadă furate de pe crengile bradului. Oare ciudățenia memoriei e soră geamănă cu ciudățenia vieții?

Tulburarea din suflet m-a împins apoi spre bucătărie, pentru a-mi face o cafea mare, ca-n vremurile trecute, când trăia mama și puneam împreună țara la cale.

„Se anunță o zi plină de sentimente răscolitoare, așa că-mi poate fi de ajutor invocarea spiritului ei”, mi-am spus, ștergând cu dosul palmelor lacrimile ivite în colțul ochilor.

Alesesem de bunăvoie să-mi petrec această zi printre amintiri, dar nu mă gândisem că vor da buluc doar cele triste. Cele senine se ițiseră fugitiv, ca niște umbre subțiri, parcă speriate de configurația pragului ce semnală noua mea etapă existențială.

Spre miezul nopții, în timp ce moțăiam în fotoliu cu vrafal albumelor de familie în poală, în ciuda vuietului sălbatic al vântului de afară, cuvintele chibzuitei mele mame mi-au răsunat clar în urechi: „Nu-ți mai face griji în privința vârstei... Caută să găsești lumina din fiecare clipă, draga mea, și vei fi fericită”.

